

Απόστολος Λ. Πιερρής

ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΤΗΣ ΜΕΙΟΔΟΣΙΑΣ

31 – 8 – 2011

Αναμφισβήτητα, έχουμε πια φανερό το Καθεστώς Κατοχής στη χώρα. Το καθεστώς της Ηγετικής Αναξιοκρατίας έριξε την χώρα σε υποτέλεια: η Ελλάδα είναι εν τοις πράγμασιν Προτεκτοράτο. Επίσημα και αδιάστακτα προκηρύσσεται από τους κάθε είδους αρμόδιους έξω, ότι η Ελλάδα έχει απωλέσει την Εθνική Κυριαρχία και Ανεξαρτησία της. Ειδικά η Γερμανία έχει καταστήσει σαφή τη στρατηγική της: βοηθάει μόνο υπό όρους υποταγής. Ήδη καταφθάνουν Γερμανοί Gauleiter. Και παραιτείται Υπουργός την ίδια μέρα, και μία μέρα πριν επισημοποιηθεί το νέο τραπεζικό κόλπο, εκφράζοντας τη διαμαρτυρία των συμφερόντων της Θάλασσας. Ημέρες του 1914 και 1939.

Το πράγμα πάει όντως πολύ πίσω και μακριά, στα δυσοίωνα εγκαίνια του κακορίζικου Νεοελληνικού Κράτους. Αρχίσαμε, ως μη οφείλαμε, με τη Βαυαροκρατία. Όταν η κοινωνία τους έδωσε, ξεμείναμε, ως μη οφείλαμε, με τους λακέδες των Βαυαρών για ηγετικές ομάδες, εσαεί ανίκανες και διεφθαρμένες. Θεμελιώθηκε το καταπιεστικό, νεοφεουδαρχικό, εξαμβλωματικό Κράτος της ολιγαρχίας και διαπλοκής, το ίδιο και απaráλλακτο επί Κωλέττη και τώρα. Εναντίον αυτού του «Συστήματος» (όπως το ονόμασαν τότε) εξεγέρθηκε ο λαός και έδωσε τον Όθωνα. Δεν ολοκληρώσαμε ούτε αυτήν την Επανάσταση, ως οφείλαμε, και έτσι κάναμε απλώς αλλαγή βασιλικού οίκου και μείναμε με το ίδιο Σύστημα.

Το Σύστημα Leviathan οδήγησε, όπως ήταν αναγκαίο, στην καταστροφή της χώρας κατά την τελευταία δεκαετία του 19ου αιώνα. Χρεωκοπία το 1893 και στρατιωτική συντριβή το 1897. Κερασάκι στην τούρτα της γελοιότητας επί της καταστροφής ήταν οι πρώτοι Ολυμπιακοί αγώνες στην Αθήνα το 1896. Η Κοινωνία αντέδρασε και ο Στρατός ανέλαβε την εκτέλεση της λαϊκής εντολής: έγινε η ένδοξη επανάσταση του 1909. Αλλά, κρίμασι γνωστοίς και ασυγγνώστοις, την αφήσαμε, ως μη οφείλαμε, ατελή. Δεν ξεπαστρέψαμε το όνειδος της Ηγετικής Αναξιοκρατίας. Ο Βενιζέλος επικεντρώθηκε σωστά στην επανάσταση ως προς την εξωτερική πολιτική και στην αλλαγή στρατηγικού δόγματος της χώρας, αλλά ανεπίτρεπτα αγνόησε την προαπαιτούμενη συμπληρωματική εσωτερική επανάσταση. Το νόημα της Εθνικής Επανάστασης φαλκιδεύτηκε για μια ακόμη φορά. Κι έτσι καταλήξαμε στον Διχασμό και στη Μικρασιατική Καταστροφή. Αυτή τη φορά αποδόθηκε δικαιοσύνη και εκτελέστηκαν μερικοί της Ηγετικής Αναξιοκρατίας. Αλλά δεν επήρκεσε. Το Καθεστώς Σύστημα αναδιπλώθηκε, και μετά από ποικίλες περιπέτειες που θα εξηγήσω άλλοτε και

αλλού, οδήγησε στον Δοσιλογισμό της Γερμανικής Κατοχής, στη δεύτερη «Βαυαροκρατία». Το Σύστημα δεν ξεχνάει τη συγκεκριμένη λακέδικη καταγωγή του.

Νέος Διχασμός, που έκρυβε υπό λανθασμένη ιδεολογική ετικέτα την ουσία της πραγματικότητάς του. Νέες έσχατες περιπέτειες. Νέες καλλιεργούμενες συγχύσεις με τεχνητό και τεχνηέν θόλωμα των πραγματικών θεμάτων. Νέα μεθόδευση τις τελευταίες δεκαετίες, με ένταση από το 1996 αποκορυφούμενη τώρα, να μας βουλιάζουν με «πακέτα» και χρέη. Δημιούργησαν μια φούσκα ευημερίας στην κοινωνία για να την ναρκώσουν και απονευρώσουν. Για να μας κάνουν να ξεχάσουμε πως η μόνη σίγουρη ευδαιμονία και ο μόνος βέβαιος πλούτος είναι αυτά που δημιουργούμε οι ίδιοι με την αξία μας. Μας έμπλεξαν με λάθος οικονομική πολιτική για να μας υποτάξουν στους Ευρωπαίους κυρίους τους.

Και επιτέλους, νέα εθνική Καταστροφή. Πολιτιστικός εξευτελισμός. Στρατηγική εξουθένωση της Ελλάδας ισοδύναμη προς μείζονα πολεμική ήττα. Χρεωκοπία της χώρας. Και πάλι, κερασάκι στην τούρτα της γελοιότητας επί της καταστροφής, οι Ολυμπιακοί αγώνες στην Αθήνα το 2004. Η ιστορία επανελήφθη ως φάρσα μέχρι τις λεπτομέρειες. Ακόμη και χρονολογικά εξομοιούνται οι εξελίξεις. Από την έξωση του Όθωνα μέχρι την πρώτη καταστροφή σχεδόν μισός αιώνας. Τόσος περίπου και από τη νέα αρχή μετά τον Δοσιλογισμό και τον δεύτερο Διχασμό μέχρι τον νέο όλεθρο.

Γιατί κάθε νέα αρχή στον κακοδαίμονα ΝεοΕλληνισμό αποτυγχάνει να τελειωθεί ως πραγματική Αναγέννηση; Γιατί το 1821, το 1863, το 1909, το 1949 (προσέξτε το καταραμένο 40χρονο διάστημα), δεν ευοδώθηκε το διάχυτο και ενδυναμούμενο πνεύμα της επιζητούμενης Ανάστασης;

Μα γιατί απλούστατα το «Σύστημα» έμεινε βασικά ανέγγιχτο, οίο θεμελιώθηκε για κακή μας τύχη και από χειρότερη αβουλία μας εκ πρώτης αρχής: μια κακέκτυπη μεταφορά του ξένου προς τον Ελληνισμό Γερμανικού (και έτσι Ευρωπαϊκού) μοντέλου. Ένας πιθηκισμός του θεμελιωδώς οθνείου που στρεβλώνει την Ελληνική ταυτότητα χωρίς να μπορεί να λειτουργήσει τη Γερμανική, είναι το ολέθριο ΝεοΕλληνικό Σύστημα στην ουσία του. Και αυτό το Σύστημα αφήσαμε, ως μη οφείλαμε, ανέπαφο σε όλες τις νέες αρχές της Κοινωνίας μας. Που από μόνο του το γεγονός των τόσων πολλών νέων αρχών, και της γενικής και συστηματικής αστάθειας της πολιτικής ΝεοΕλληνικής ιστορίας, υποδηλώνει ότι Κοινωνία των Δημιουργών και Κρατικό Σύστημα είναι ξένα και αντίθετα πράγματα στην Ελλάδα, και με αντιδιαμετρικά συμφέροντα.

Να διευκρινίσω βιώντας ενάντια στους εγχώριους κακοπροαίρετους διαστρευλωτές λακέδες. Εμείς οι Δημιουργοί σεβόμαστε και τιμάμε τον Γερμανικό Ηρωισμό ως την δύναμη της ιστορικής Ευρώπης: η ρίζα και φύση της «Ευρώπης» είναι το Τευτονικό. Εκτιμάμε και εξοικειούμαστε το Γερμανικό πνεύμα και τον αέναο έρωτά του προς το Κλασσικό. Και σεβόμαστε και εκτιμάμε το Γερμανικό σταλήθεια, όχι υποκριτικά όπως οι ντόπιοι λακέδες της Γερμανίας και του «Ευρωπαϊσμού». Αλλά ο μέγας και άδολος Γερμανικός Έρωτας του Κλασσικού είναι ανικανοποίητος έρωτας, και καταλήγει σε ένα ρωμαντικά τραγικό «εις μάτην» (Nietzsche). Δεν μας κάνει: μας βλάπτει. Ζημιώνει και τους άλλους, και καταστρέφει και αυτούς σε ένα επαναλαμβανόμενο συγκλονιστικό Goetterdaemerung. Χρειάζεται να γκρεμίσουμε τον Ευρωπαϊκό Μύθο. Και να ποδοπατήσουμε την Ευρωπαϊστική Υστερία του εθελόδουλου ΝεοΕλληνικού πιθηκισμού του.

Από το 1990 (πάλι τα μοιραία 40 χρόνια της περιοδικής Νέας Αρχής) η Ελλάδα είχε μια ευκαιρία από αυτήν που παρουσιάζεται κάθε πολλούς αιώνες σε μια χώρα. Ο πολυδύναμος γεωπολιτικός χώρος του ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου απελευθερώθηκε τη στιγμή που εισερχόμαστε βαθύτερα στο νέο Ευρωπαϊκό Σύστημα και θα μπορούσαμε να παίξουμε

δυναμικό ρόλο σε αυτό υπέρ των συμφερόντων του χώρου μας. Ο συνδυασμός αυτός συνοδεύτηκε, ή μάλλον προκλήθηκε, από μια εκπληκτική ιστορική συγκυρία: τη μετάπτωση του Παγκόσμιου Συστήματος σε μονοπολικό υπό την Αμερικανική ηγεμονία. Το νόημα των δυο Παγκοσμίων Πολέμων ολοκληρώθηκε με τον Ψυχρό Τρίτο. Νίκησε το Πνεύμα της Ελευθερίας. Το Άνυσμα της Ιστορίας δείχνει πια μονοδιάστατα και αποφασιστικά προς την απελευθέρωση όλων των ανθρωπίνων συστημάτων και την κυριαρχία της ιδεολογίας του ανταγωνισμού και της αριστείας, από την οικονομία και τις αγορές στην πληροφόρηση και τη γνώση, από τον ηθικό και θρησκευτικό καθορισμό έως την πολιτική εξουσία, από τον ιδιωτικό τομέα μέχρι τον δημόσιο. Ατομοκεντρισμός, ελευθερία, αγωνιστικό ιδεώδες, αριστεία, επιτυχία, ευδαιμονία είναι κομβικές αξίες του Ελληνισμού. Η ιστορική Ευκαιρία (με κεφαλαίο Ε) για την οποία μίλησα ήταν πολυδιάστατη και συγκλίνουσα σε ένα μέγα συγκριτικό πλεονέκτημα του Ελληνισμού.

Και τι έκανε εδώ το ξενόδουλο Καθεστώς «Σύστημα»; Οδήγησε τη χώρα στον απόλυτο όλεθρο – στο αηδιαστικό σύζευγμα αποτυχίας και εξευτελισμού. Περιφρονητικά μιλούν δημόσια οι έξω για τους εκπροσώπους της Ηγετικής Αναξιοκρατίας. Χτυπούν το καμπανάκι για μας. Μας λένε: με αυτούς θα γίνετε δούλοι. Και η ιστορία των τελευταίων ετών αυτό ακριβώς δείχνει: η Ηγετική Αναξιοκρατία είναι ανίκανη να χειριστεί το σκάφος της Πολιτείας και με ούριο άνεμο: όχι με θύελλα καταποντισμού. Το λένε ειλικρινά και ωμά υπουργοί κιόλας: μα αφού κάνουμε ό,τι μας λένε, γιατί μας κατηγορείτε!!!

Το Σύστημα, σύμφωνα με τον αηδή χαρακτήρα του, είδε τη ΜεγαΕυκαιρία σαν περίπτωση πλιατσικολογίας. Και έτσι την χειρίστηκε, δημιουργώντας μια φούσκα ευημερίας για να παρασύρει τους απλοϊκούς της κοινωνίας. Και τώρα που ήρθε η καταστροφή τα δίνει όλα στους αφέντες του. Τα δίνει όλα για να σωθεί. Τι κι αν τους φτύνουν έξω και τους σιχαίνεται η κοινωνία των δημιουργών: στο πλιάτσικο έχουν οι λακέδες τον νου τους. Πριν πλιατσικολογούσαν με το εύκολο και φθηνό χρήμα από έξω. Τώρα πλιατσικολογούν την κοινωνία.

Και τι άλλο θα περιμένατε να κάνουν; Υπάρχει περίπτωση ο πολιτιστικός πίθηκος να μην είναι πολιτικά ξενόδουλος και εθνικός μειοδότης; Να η πεμπτουσία της κακοδαιμονίας μας. Και από τη διάγνωση στη θεραπεία. Θα μιλήσω μαθηματικά στους Δημιουργούς, όχι στο Σύστημα αλλά ενάντια του, εναντίον της Ηγετικής Αναξιοκρατίας.

Το πρόβλημα στην τερματική κρίση που βρισκόμαστε είναι να βρούμε λύση που να πληροί ταυτόχρονα τους εξής όρους:

α) Να απομονώνει το Σύστημα από την Κοινωνία. Να πέσουν οι συνέπειες της καταστροφής της χώρας στο κεφάλι των υπεύθυνων «Ηγετικών Ομάδων», με την όσο το δυνατό μικρότερη επίπτωση στην ανεύθυνη Κοινωνία.

β) Να εξασφαλίζει την πλήρη εθνική ανεξαρτησία και κυριαρχία. Δεν θέλουμε λύση υποταγής και ανελευθερίας.

γ) Να έχει οικονομική λογική. Όχι άλλα κόλπα οικονομικού βαρβαρισμού με κατευθυντισμούς και παρεμβασμούς σαν αυτά που λυμαίνονταν τον κόσμο από το 1930 με ψευτοθεωρίες προόδου, και υιοθετήθηκαν με την καρικατούρα του πιθηκισμού από την δική μας κακέμφατη «Μεταπολίτευση» .

δ) Να εδραιώνει σε σωστές και οικείες βάσεις επιτέλους μια πραγματική και απόλυτη Νέα Αρχή για τη χώρα. Να εξαφανίσουμε ολοκληρωτικά το «Σύστημα», αρχίζοντας με την τιμωρία της Ηγετικής Αναξιοκρατίας του. Η ανικανότητα των «Ηγετικών» Ομάδων αναγκαία απογεννά διαφθορά στο εσωτερικό, εθελοδοουλεία και υποτέλεια στο εξωτερικό. Υπάρχει λύση που να πληροί αυτές τις συνθήκες; Βεβαίως υπάρχει. Βεβαίωτα. Όπως

πάντα στην Ιστορία και την Κοσμική Τάξη και Θεία Δίκη, υπάρχει μονοσήμαντη λύση για κάθε πραγματικό πρόβλημα. Οι εξισώσεις του όντος παρέχουν πάντα μια και μοναδική λύση. Η ιστορία δεν είναι για να κερδίζουν οι κουτοπόνηροι λακέδες και οι πλιατσικολόγοι μειοδότες.

[Δημοσιεύθηκε στον "ΗΜΕΡΗΣΙΟ ΚΗΡΥΚΑ" 2/9/2011]